

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
6. juni 1996

Sag T-391/94

Jean Baiwir
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – akt, der indeholder et klagepunkt – frister i henhold til
vedtægten – afvisning – erstatningssøgsmål«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 787

Angående: Påstand dels om annullation af skrivelsen af 12. februar 1993 fra chefen for Kommissionens kontor IX.A.6, hvori sagsøgeren betegnes som »tjenestemand, der har skiftet kategori« med henblik på 1993-forfremmelserne inden for stillingsgruppen, dels om at sagsøgerens karriereforløb rekonstrueres, idet han indplaceres som tjenestemand i lønklasse B4, løntrin 2, med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 1993, og om erstatning for den ikke-økonomiske skade, han har lidt.

Udfald: Afvisning.

Resumé af dom

Sagsøgeren blev den 1. maj 1988 udnævnt til tjenestemand i lønklasse C5 ved Kommissionen, og, efter at have bestået en ekstern udvælgelsesprøve, den 27. februar 1992 til tjenestemand i lønklasse B5, løntrin 1, med virkning fra den 1. marts 1992.

Den 9. juli 1992 vedtog Kommissionen en »Ny metode for beregning af karriereprofilerne – Kategori B, C og D – Driftsbudgettet«. I henhold til denne beslutnings punkt 1, litra b), tildeles der et antal point for alder for forfremmelige tjenestemænd, der ikke har skiftet kategori, dvs. tjenestemænd, som i hele deres karriere har tilhørt samme kategori (B, C eller D), og for forfremmelige tjenestemænd, der har skiftet kategori, dvs. tjenestemænd, som i en del af deres karriere har tilhørt en lavere kategori. Den således indførte sondring mellem to kategorier af tjenestemænd gør det muligt at tage hensyn til disse to persongrupper forskellige aldersprofiler.

Den 12. februar 1993 sendte chefen for kontor 6 (»B-, C- og D-personale«) i direktorat A (»Personale«) under Kommissionens Generaldirektorat IX (Personale og Administration) (kontor IX.A.6) en skrivelse til sagsøgeren, hvori det blev oplyst, at en ny metode for beregning af karriereprofilerne ville træde i kraft i forbindelse med 1993-forfremmelserne og ville blive anvendt på sagsøgeren. Det fremgik af skrivelsen, at sagsøgeren anses for en tjenestemand, der har skiftet kategori, med henblik på beregningen af point for alder.

Den 22. november 1993 indgav sagsøgeren en ansøgning til Kommissionen i medfør af artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (vedtægten) om at få ændret sin karriereprofil med tilbagevirkende kraft, idet han for det tilfælde, at han efter en fornyet undersøgelse fortsat måtte blive anset for en tjenestemand, der har skiftet kategori, anmodede om en udførlig begrundelse herfor.

Ansøgningen blev betegnet som »ansøgning om ophævelse af karriereprofilen af 12. februar 1993«.

Den 18. maj 1994 indgav sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over det stiltiende afslag på hans ansøgning i henhold til vedtægtens 90, stk. 1. Klagen blev afvist af Kommissionen ved afgørelse af 12. september 1994.

Annulationspåstanden

Formaliteten

Selv om sagsøgerens ansøgning blev indgivet i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, sigter den i realiteten mod en ophævelse eller en berigtigelse af hans karriereprofil, således som denne er beskrevet i skrivelsen af 12. februar 1993. Vedtægtens artikel 90, stk. 1, vedrører nemlig på linje med EF-traktatens artikel 175 den situation, at der ikke foreligger nogen afgørelse eller retsakt, og »ikke det forhold, at der træffes en anden afgørelse end den, som de berørte parter havde ønsket eller fundet nødvendig«. Sagsøgerens ansøgning skal således betragtes som en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvorved han anmoder om, at skrivelsen af 12. februar 1993 annulleres (præmis 33).

Henvisning til: Retten, 13. november 1995, sag T-126/95, Dumez mod Kommissionen, Sml. II, s. 2863, præmis 43.

Eksistensen af en akt, der indeholder et klagepunkt i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, og artikel 91, stk. 1, er en forudsætning for, at en sag anlagt af tjenestemænd mod den institution, i hvilken de er ansat, kan antages til realitetsbehandling (præmis 34).

Henvisning til: Retten, 13. juli 1993, sag T-20/92, Moat mod Kommissionen, Sml. II, s. 799, præmis 39.

Skrivelsen af 12. februar 1993 berører ikke umiddelbart og uden videre sagsøgerens interesser i den forstand, at hans retsstilling ændres væsentligt, idet en anvendelse af den i skrivelsen nævnte nye metode for beregningen af hans karriereprofil ikke betyder, at han mister muligheden for at blive forfremmet. Den endelige afgørelse om forfremmelse træffes nemlig på grundlag af en bedømmelse af ansøgernes fortjenester i overensstemmelse med vedtægtens artikel 45. Karriereprofilen er en af de faktorer, som ansættelsesmyndigheden tager hensyn til, og den kan under ingen omstændigheder have større vægt end ansøgernes fortjenester. Skrivelsen af 12. februar 1993 udgør således en forberedende akt, der ikke som sådan kan påvirke sagsøgerens vedtægtsmæssige stilling, og den kan dermed ikke være bebyrdende for sagsøgeren (præmis 35).

Henvisning til: Domstolen, 17. januar 1989, sag 293/87, Vainker mod Parlamentet, Sml. s. 23, præmis 16; Retten, 25. november 1993, forenede sager T-89/91, T-21/92 og T-89/92, X mod Kommissionen, Sml. II, s. 1235, præmis 34.

Desuden kan et eventuelt manglende svar på en i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, indgivet ansøgning rettet mod en forberedende akt ikke danne grundlag for, at der indgives en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2 (præmis 38).

Hvis den akt, tjenestemanden klager over, er en forberedende akt, og som sådan ikke kan gøres til genstand for en klage, kan det forhold, at der gives afslag på en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, nemlig ikke medføre, at der bliver tale om en akt, der indeholder et klagepunkt. Det ville tilsvarende være udtryk for en procedurefordrejning at antage, at afslaget på ansøgningen kan betragtes som en akt, der indeholder et klagepunkt, og således kan gøres til genstand for en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2. Når der er tale om en forberedende akt, kan man nemlig indgive en ansøgning i henhold til artikel 90,

stk. 1, og dernæst indgive en klage i henhold til artikel 90, stk. 2, over det udtrykkelige eller stiltiende afslag på ansøgningen (præmis 39).

Erstatningspåstanden

Når der ikke foreligger en snæver forbindelse mellem annullationspåstanden og erstatningspåstanden, skal spørgsmålet om, hvorvidt erstatningspåstanden kan admitteres, vurderes uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt annullationspåstanden kan admitteres. Spørgsmålet om, hvorvidt erstatningspåstanden kan admitteres, er herved betinget af, at den i vedtægtens artikel 90 og 91 fastsatte forudgående administrative procedure er afviklet forskriftsmæssigt. Når, som i dette tilfælde, formålet med erstatningsspørgsmålet er at opnå erstatning for et tab, som hævdes at være forvoldt ved handlinger, som, da de ikke har retsvirkninger, ikke kan anses for akter, som indeholder et klagepunkt, skal den administrative procedure i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, påbegyndes ved, at den pågældende forelægger en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at erstatte dette tab. I henhold til artiklens stk. 2 kan den pågældende kun indbringe en klage for ansættelsesmyndigheden over afvisningen af ansøgningen (præmis 46).

Henvisning til: Retten, 25. september 1991, sag T-5/90, Marcato mod Kommissionen, Sml. II, s. 731, præmis 49 og 50.

I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ikke indgivet en ansøgning til ansættelsesmyndigheden om erstatning for det tab, han mener at have lidt (præmis 47).

Konklusion:

Sagen afvises.